

Murind

George Coșbuc

Pe creștet de dealuri e soare,
Dar umbre-ale nopții prin văi,
Și-n umeda nopții răcoare
Soldatul, departe de-ai săi,
Se zbate, și geme, și moare.

Îi sângeră pieptul de-arsură.
Iar apa se zbuciumă rar
Devale, și-alene murmură -
Ah, umed un deget măcar
Să-l puie pe vânăta gură!

Dar trupu-i e frânt de prin cruce.
Voind să se nalțe puțin,
De-aseară se-ncearcă s-apuce
Cu mâinile-o creangă de spin.

El vede pârâul! Măsoară
Cu ochii, trei palme de drum.
Așa de câinește să moară!
Se-ntunecă văile-acum,
Iar noaptea grăbită scoboară.

El parcă stă-n noapte la pândă,
Puțin rădicat până-n brâu;
Și-i galben de-atâta osândă,
Cu ochii țintiți spre pârâu,
Scrâșnind ca o fiară flămândă.

Se astâmpără-n urmă și ține
Pe inimă pumnul încleștat.
Apoi cu răsufluri puține,
Simțindu-și tot trupul înghețat,
Își trage mantaua pe sine.

O întinde cu dinții și geme,
Iar gura-i șoptește duios.
Eu nu știu, sunt rugi ori blesteme,
Dar știu c-a pierit fără vreme
Flăcăul voinic și frumos.

Că iată-l scăldat în sudoare,
Și-acum e tăcere prin văi.

El nici nu mai simte ce-l doare
Și nici nu mai strigă pe-ai săi,
Nu plânge, nu geme. El moare.

Se-ncinge cu aur cununa
Pădurii de brad de pe culmi,
Doineste și vântul într-una
Cântând somnoroșilor ulmi,
Străbate prin vale-acu luna.

Ea vede pe mortul din vale
Și trece tăcută, pe sus.
Ce roșie-a fost, și pe cale
Ce albă se face spre-apus.
De jale pesemne, de jale!